

Trafikhavnen bliver et stort og rigeligt Rum til Udvidelse af Trafikhavnen, hvis det i kommende Generationer skulde være nødvendigt. Disse Klager fra Fiskernes Side over, at deres Rødspætter dø, kan jeg ikke se saaledes paa, at det er Fiskernes egen Skyld; thi det er min faste Overbevisning, at Rødspætterne dø ikke, fordi Hoveder, Haler og Indvolde kastes ud i Vandet, det synker til Bunds straks, naar det kastes ud, og jeg tror slet ikke, at det ødelægger Fiskene i Hyttefadene. En anden Ting har forekommet mig mere mislig, og den ved jeg ikke, hvorledes man skal raade Bod paa. Skal der raades Bod derpaa, kan det i alt Fald kun ske gennem en stærk Strøm, særlig gennem en stærk Overfladestrøm. Det er Spildet fra Petroleumsmotorerne, som foraarsager Ulemper. Men i alle Tilfælde, hvordan det er eller ikke, er det ganske nødvendigt, at vi faa en Fiskerihavn; ikke med det nuværende Fiskeri for Øje, men med et for Øje, som er 3—4—5 Gange saa stort som det nuværende. Thi naar vi se, hvorledes Fiskeriet er gaaet frem blot i de sidste 5 Aar, hvor mange Kuttere der findes i Esbjerg, og hvor mange Kuttere fra andre Steder, som søge til dernede, kunne vi sige, at naar vi nu ere ved at bygge en virkelig Fiskerihavn derovre, skulle vi ogsaa bygge en, som har Betydning som Fiskerihandelshavn for hele Danmark, saaledes at vore Fiskere kunne blive stillede nogenlunde lige i Konkurrencen med vore udenlandske Naboer. Ikke blot at der nu drives Rødspættefiskeri til meget store Beløbovre i Esbjerg, men Sildefiskeriet med Drivgarn kommer nu i Gang, og begynde de med det, er der ikke Tvivl om, at vore brave Esbjerg-Jyder kunne lige saa godt fange Sild ude til Søs, som Flamlænderne og Skotterne have kunnet det i 4—500 Aar. Der er ingen Tvivl om, at faa vi først begyndt at lære at tilberede Silden, saa have vi en national Næringsvej, der er af megen Værdi og Betydning.

Vi maa huske paa, at vi ere ikke gode mod vor Fiskerbefolkning her i Folketinget. Lad mig sige det med det samme, vi tale meget om vore Fiskere, og hver Gang der drukner en halv Snes Stykker ovre ved Vestkysten, sige vi: vi elske dem; men vi gøre dem ikke den Gavn, vi burde gøre. Vi gøre noget lignende overfor vor Fiskere, som Københavns Politigør overfor Sælgekonerne og de smaa næringsdrivende. Vi give indskrænkende Bestemmelser og hemme dem i deres Virk-

somhed overfor deres Konkurrenter. Jeg skal blot nævne noget saadant som det, der blev nævnt af Landbrugsministeren i Dag, Spørgsmaalet om Undermaalsfisk. Hvis Danmark, Tyskland, Norge og Sverige for Kattegats Vedkommende bleve enige om Fredningsbestemmelser, om, at Undermaalsfisk ikke maatte føres i Land, maatte danske Fiskere selvfølgelig heller ikke føre dem i Land. Men saa længe, indtil det sker, er det — lad mig ikke afgøre det med Vished, men dog sige —, at saa er det et stort Spørgsmaal, om Danmark gennem sine saakaldte Fiskerilove skal lægge de danske Fiskere Hindringer i Vejen, som deres Konkurrenter ikke have. Forholdet er særlig grelt for Esbjergs Vedkommende. Det er fremdraget af det ærede Medlem for Esbjerg, hvorledes Kuttere komme ind, som have fisket ude paa Søen mange Mil borte, ude paa det aabne Verdenshav, hvor de have fanget Rødspætter af samme Slags som dem, de engelske og tyske Kuttere have fanget, men naar de danske Kuttere komme ind, skulle de smide de smaa Rødspætter over Bord, d. v. s., at de andre Kuttere skulle kunne ligge omkring dem og samle de danskes Fisk ind og føre dem til Hamborg, for de maa ikke føres til Esbjerg. Ja, højstærede Medlemmer, det kan godt være, at vi maa have Fredningsbestemmelser, men naar Fredningen skal være effektiv og retfærdig, skulle alle deltage i den, som udøve den Næring, altsaa Fiskerieringen. At have en Fredning, som gaar ud over vor Nations Borgere, men ikke over de andre Nations Borgere, er efter min Mening det samme som at skabe Privilegier for Udlandet imod de danske næringsdrivende. Naar der nu kan være Lejlighed til at gøre vore Fiskere lidt Gavn, saa lad os gøre det og gøre det uden Smaalighed. Det forekommer mig, at Millionerne rulle rask herinde baade til Jernbaner og til det ene og det andet, og vi kunne dog ikke sige om alle disse Udgifter, at de komme Næringslivet til gode og ophjælpe Borgernes Velstand. Men det er min sikre Overbevisning, at de Millioner, vi maatte anvende til Trafikhavn og Fiskerihavn herude mod Vest ved Esbjerg, vilde være en saa godt anlagt Kapital, at Staten ikke kunde gøre sig selv og særlig sine Borgere en bedre Tjeneste end ved at se stort paa dette Spørgsmaal.

Nu da vi kende Naturforholdene ved Esbjerg, saa at vi vide, at vi kunne bygge en Havn derude, lad os saa ikke sige, at det, vi her have med at gøre, kun er en